

[Jesper Simonsen.]

mer, Forslaget til Vedtagelse uforandret, og jeg maa fremhæve, at Flertallets Opfattelse har faaet Støtte i Udtalelserne fra de to Landsretter i Bilagene 7 og 8. Det vil ses, at i Østre Landsret er 10 af 19 Dommere for Indførelse af Domsmandsretter, og i Vestre Landsret er 10 af Rettens 13 Medlemmer derfor. Vedrørende Spørgsmaalet om, hvilken Ordning af Domsmandsretterne der bør foretrækkes, er i Østre Landsret 5 for det oprindelige Regeringsforslag, 8 for Flertallets og 6 for Mindretallets, og i Vestre Landsret er 8 for det oprindelige Regeringsforslag. Det vil altsaa ses, at der i disse sagkyndige Forsamlinger af Jurister er en betydelig Overvægt for at indføre Domsmandsordningen og for, at Domsændene skal tiltræde saa vel Underret som Landsret. Jeg skal tilføje, at Flertallet ikke vel kan tænke sig nogen snævrere Afgrænsning af Nævningesagerne end Forslagets. Det vil af Bilag 7 ses, at der i Østre Landsret har hævet sig Røster for et endnu videre Omraade for Nævningesager. Medens Flertallet saaledes finder væsentlig Tilslutning fra Landsrettens Side, gælder dette ikke Mindretallet. I Østre Landsret har det kun 6 af 19 Dommere med sig, og i Vestre Landsret kun 2 af 13. I Aar er der i øvrigt sket det, at Udvalgsmedlemmer af Venstre og det konservative Folkeparti helt ud er endes om kun at foreslaa Domsmand ved Landsretterne og kun i Sager angaaende Fosterdrab samt Forbrydelser, for hvilke Loven, uden at det er betinget af Gentagelse eller erhvervs- eller vanemæssig Udøvelse af Forbrydelsen, hjemler Straf af Fængsel i 4 Aar eller derover. Nævningesagerne begrænses derhos til Sager, for hvilke Straffen under Betingelser som de lige nævnte er Fængsel i 6 Aar eller derover. Dette vil paa jævnt Dansk sige, at Nævningesagernes Antal, der nu er ca. 60—70 aarlig, reduceres til ca. 20 aarlig. Vi har her i Landet 12 Nævningekredse, og der bliver altsaa herefter gennemsnitlig $1\frac{1}{2}$ Nævningesag aarlig pr. Nævningekreds. Da København ifølge Forholdenes Natur tager en Broderpart af de store Sager, er det problematisk, om hver Nævningekreds ude i Landet faar en Nævningesag aarlig. Mindretallet henviser saaledes Nævninginstitutionen til en ren Skintilværelse. Jeg tror for øvrigt, at dette Forslag og den deri liggende Tendens bør ses i Forbindelse med Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 56 om, at i Domsmandsretter skal i Tilfælde af Stemmelighed Formandens

Stemme gøre Udslaget, hvilket vil sige, at de tre juridiske Dommere i Domsmandsretten er Herrer over Sagens Udfald. Tænker man sig Mindretallets Ordning gennemført, vil det altsaa sige, at man har brugt Domsmandsretterne til at reducere Nævningesagernes Antal til et rent Minimum og gjort Juristerne til Eneherskere i Domsmandsretterne. Afgørelserne vilde igen være lagt i Juristernes Haand, og Lægmandselementet, som Grundloven paabød indført i vor Strafferetspleje, vilde være forvandet til blot og bar Staffage.

Det er dog ikke alene principielle Betragtninger, der taler imod Mindretallets Forslag, men ogsaa af rent saglige og økonomiske Grunde maa dets Vedtagelse fraaades. Jeg skal eksempelvis pege paa, at den snævre Begrænsning medfører, at den, der første Gang tiltales for Tyveri, og som efter den nye Straffelovs § 285 straffes med Fængsel indtil 2 Aar, skal have sin Sag paadømt ved Underret, altsaa af en Enkeltdommer og uden Lægmands Medvirken, hvorimod den, der tiltales for Tyveri af særlig grov Beskaffenhed, og som efter § 286 straffes med Fængsel indtil 6 Aar, kommer for Domsmand, selv om han endog er en gammel ofte straffet Forbryder. At den Betyggelse, det læge Element skulde yde, er mere paakrævet i det første Tilfælde end i det sidste, er ganske indlysende. Det maa dog være Hensigten med Lægmandenes Medvirken, at de først og fremmest skal udgøre et Værn for den, der første Gang sigtes for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Men saaledes som Mindretallet nu afgrænser disse Sager, vil i alt væsentligt saadanne Personer være henvist til at faa deres Sag paakendt hos Enkeltdommere, medens andre og grovere Forbrydere faar det Beneficium, det er at faa sin Sag for en Ret sammensat af 6 Mand, hvoraf de 3 er Lægdommere.

Jeg kunde egentlig bedre forstaa, om Mindretallet havde opretholdt Forslaget om Domsmandenes Medvirken ved Underret og slettet det ved Landsretten, hvor der dog er den Betyggelse, der ligger i, at Retten beklædes af 3 Dommere.

Endelig er Mindretallets Forslag stik i Strid med de Sparsommelighedsbestræbelser, Mindretallet tidligere har udfoldet paa Retsplejens Omraade. Ved tidligere Revisioner har man taget Sager bort fra Landsret og lagt dem over til Underret for at opnaa en hurtigere, mindre omstændelig og billigere Behandling af Sagerne. Nu lægger man med eet Slag Sagerne tilbage til Landsretten og slaar en Streg over Spar-